

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić članica vijeća, te sudske savjetnice Matee Milolože, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja K. V. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 29. travnja 2020.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/136, urbroj: 401-01/05-19-2 od 16. prosinca 2019.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika Povjerenika za informiranje, odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Hrvatske narodne banke (dalje u tekstu: HNB), Ur.br. 810-VIII-1022/R-2019-DHR od 15. siječnja 2019. kao neosnovana.

Navedenim rješenjem HNB-a tužitelju se djelomično omogućava pristup informacijama i to zapisniku sa sjednice Savjeta Hrvatske narodne banke održane 26. travnja 2000. u dijelu koji se odnosi na odluke donesene na toj sjednici obrazloženje tih odluka i osobe koje su prisustvovala sjednici Savjeta (točka I. izreke rješenja), dok je točkom II. izreke rješenja djelomično odbijen pristup informacijama tužitelju i to zapisniku sa sjednice Savjeta Hrvatske narodne banke održane 26. travnja 2000. u dijelu koji se odnosi na izlaganja i raspravu sudionika na toj sjednici.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je od HNB-a zatražio zapisnike sa deset sjednica Savjeta te banke, a HNB je zahtjeve odobrila u dijelovima koji se odnose na odluke donesene na sjednicama Savjeta, a odbila u dijelovima koji se odnose na izlaganja i rasprave sudionika sjednica. Smatra da je HNB u onom dijelu u kojem je ograničila pristup informacijama pogrešno procijenila činjenično stanje i javni interes pa je zato podnio žalbe tuženiku u vezi tog spornog dijela rješenja, a žalbe protiv tih rješenja su odbijene. Smatra da se o svim rješenjima kojima su žalbe odbijene može odlučiti zajednički na temelju članka 44. Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da je zahtjeve podnio imajući na umu raniji predmet kojim su bile obuhvaćene iste informacije odnosno predmet ovog suda, poslovni broj: UsII-226/18, te iznosi kronologiju tog ranijeg predmeta. U bitnome smatra da se sadržaj izlaganja koje se dali članovi Savjeta ne mogu podvesti pod članak 53. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci, te da je to moguće usporediti s odlučivanjem vijeća u svim tim predmetima pred ovim Sudom jer da mišljenja i rasprave sudaca nisu tajne, sudac može obrazložiti zašto je dao svoje

mišljenje u predmetu i radi čega. Navodi da se odluke savjeta objavljuju na internetskim stranicama, ali se ne objavljuju zapisnici. Smatra da tajnost zapisnika sa sjednica Savjeta HNB-a, na kojoj inzistira Središnja banka, omogućava čelništvu banke da donosi odluke suprotne savjetima dobivenim od vanjskih stručnjaka, a građani to nikada ne bi imali mogućnosti saznati ni pozvati čelnike na odgovornost za propuste, iako imaju pravo na kontrolu rada javnih tijela, te navodi neke primjere gdje je ta kontrola nužna. Ističe pogrešnu primjenu članka 5. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci u vezi s raspravama i izlaganjima na sjednicama Savjeta HNB-a. Predlaže Sudu da o sedam pojedinačnih rješenja odluči zajedno, odnosno da se ponište sva rješenja tuženika i naloži donošenje novih rješenja, te da se HNB-u naloži da omogući pristup informacijama.

Tuženik je u odgovoru na tužbu u bitnom naveo da je HNB u postupku, sukladno članku 16. stavku 2. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13. i 85/15.), provela test razmjernosti i javnog interesa i zaključila kako se pristup traženim informacijama u vezi s raspravom i izlaganjem sudionika na sjednicama Savjeta HNB-a može ograničiti radi zaštite interesa iz članka 15. stavka 2. točke 7. Zakona o pravu na pristup informacijama, jer se radi o informacijama koje su izričito zakonskom odredbom i to člankom 47. stavkom 7. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci utvrđene tajnima. Navodi da je transparentnost i javnost rada u pogledu sjednica Savjeta HNB-a osigurana objavom priopćenja za javnost sa sjednica Savjeta na internetskim stranicama i objavom odluka koje donosi Savjet. Tuženik ostaje kod obrazloženja osporenog rješenja i predlaže ovom Sudu da tužbu odbije i potvrdi rješenje tuženika.

Tužitelju je dostavljen odgovor tuženika na tužbu u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), na koji se tužitelj nije očitovao.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, ovaj Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje neosnovanim.

Prvenstveno se napominje tužitelju da se prema dugogodišnjoj dosljednoj upravnosudskoj praksi jednom tužbom može pobijati, odnosno zahtijevati poništavanje jedne pojedinačne odluke (članak 22. Zakona o upravnim sporovima).

Člankom 15. stavkom 2. i stavkom 3. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je kada tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji, odnosno u kojim to slučajevima.

U konkretnom slučaju tuženik i prvostupanjsko javnopravno tijelo primijenili su članak 53. stavak 1. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci („Narodne novine“, 75/08. i 54/13.) koji propisuje da su članovi Savjeta HNB-a i zaposlenici HNB-a dužni čuvati kao tajnu u smislu članka 37. Statuta ESSB-a, i ESB-a sve isprave i podatke za koje saznaju u obavljanju svojih dužnosti i poslova, a čije bi priopćavanje neovlaštenoj osobi štetilo ugledu i interesima HNB-a, Europske Središnje Banke, Središnjih banaka država članica te kreditnih institucija i drugih kojima HNB izdaje odobrenja ili ih nadzire. Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da dužnost čuvanja tajne iz stavka 1. ovoga članka traje i nakon prestanka članstva u Savjetu HNB-a, odnosno nakon prestanka radnog odnosa u HNB-u, a stavkom 3. istog članka Zakona propisano je da iznimno članovi Savjeta HNB-a i zaposlenici HNB-a mogu isprave i podatke iz stavka 1. ovoga članka učiniti dostupnim trećim izvan HNB-a, osim ako bi to bilo u suprotnosti s člankom 85. stavkom 2. tog Zakona, u slučajevima i prema postupku koji posebnim aktom utvrđuje guverner HNB-a, a naknadno potvrđuje Savjet HNB-a, pod uvjetom da dostavljanje tih isprava ima jedno od navedenih obilježja: „da je osoba na koju se te informacije odnose dala za to izričito odobrenje, da je u skladu sa izvršavanjem građanske dužnosti, uključujući pružanje pomoći tijelima u provođenju zakona i po sudskom nalogu ili

nalogu druge osobe odgovarajuće nadležnosti, da služi za rad vanjskih revizora HNB-a, da služi za rad tijela nadležnih za superviziju i nadzor stranih financijskih institucija i predstavnika međunarodnih financijskih institucija u izvršavanju njihovih službenih dužnosti ili kad interes samog HNB-a u sudskim postupcima traži otkrivanje tih podataka“.

Dakle, pod navedenim uvjetima iz članka 53. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci mogu se učiniti dostupnim trećima izvan HNB-a materijali na temelju kojih Savjet HNB-a donosi odluke, prijedlozi dnevnog reda, sjednica HNB-a kao i zapisnici sa sjednica Savjeta HNB-a te sjednica Savjeta HNB-a kako to propisuje članak 47. stavka 7. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci.

Iz podataka u spisu slijedi da je HNB u upravnom postupku provela test razmjernosti i javnog interesa i utvrdila da se pristup traženim informacijama u dijelu može ograničiti radi zaštite interesa iz članka 15. stavka 2. točke 7. Zakona o pravu na pristup informacijama, jer se radi o informacijama koje su izričitom zakonskom odredbom članka 47. stavka 7. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci utvrđene tajnim podacima, a nisu ispunjeni uvjeti iz članka 53. tog Zakona, pod kojima se mogu učiniti dostupnim trećima izvan HNB-a. Provedbom testa razmjernosti i javnog interesa utvrđeno je kako za omogućavanjem pristupa traženim informacijama u dijelu koji se odnosi na izlaganje i raspravu sudionika na toj sjednici Savjeta, prevladava potreba zaštite prava na ograničenje.

U konkretnom slučaju omogućavanje pristupa traženim informacijama bilo bi protivno svrsi koja se željela postići člankom 47. stavkom 7. Zakona o Hrvatskoj narodnoj banci, a to je zaštita djelotvornosti i učinkovitosti odlučivanja Savjeta HNB-a i zaštite njegove neovisnosti.

U žalbenom postupku, ispitujući pravilnost provedenog testa razmjernosti i javnog interesa, tuženik je cijenio svrhu i cilj Zakona o pravu na pristup informacijama, uzevši u obzir da je transparentnost i javnost rada u pogledu sjednica Savjeta već osigurana na jedan način objavom priopćenja za javnost sa sjednica Savjeta HNB-a na internetskim stranicama, objavom odluka koje donosi Savjet HNB-a, i niz drugih dokumenata koje Savjet donosi.

Imajući na umu navedeno ovaj Sud prihvaća rezultate provedenog testa razmjernosti i javnog interesa iznesene u obrazloženjima rješenja tuženika i prvostupanjskog javnopravnog tijela, te prigovore tužitelja iznesene u tužbi ocjenjuje neosnovanim.

Slijedom navedenog, Sud je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan.

U Zagrebu, 29. travnja 2020.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.